

der blev lagt et andet Grundlag for Udvalgsarbejdet, nemlig dette at tilvejebringe en Lønningslov, som kunde staa for en Aarrække, saa at der fremkommer af Udvalgsbehandlingen et Forslag, der er saaledes beskaffet, at man med nogenlunde god Samvittighed kan tilføje: Denne Lov gælder i saa og saa mange Aar indtil en Revision f. Eks. i 1920, eller hvilket Tidspunkt man nu vilde finde passende. Thi hvis man ikke sætter sig det Maal ved Behandlingen af Forslaget, tilvejebringer man jo ikke den Ro i Forholdene, som man ønsker at opnaa. Alene den Omstændighed, at man i dette Øjeblik forhandler om en Omdannelse af Love, som kun ere 4—5 Aar gamle, er et Præcedens, som i de kommende Tider let vil blive udnyttet fra Etaternes eller Dele af Etaternes Side. Man vilde sige: Forrige Gang var det kun saa og saa mange Aar efter, man gik til Revision, og saa er det rimeligt, at der heller ikke nu skal gaa en længere Aarrække, inden vi komme til en Revision af Loven. Men dette vilde være højst uheldigt for Etaterne selv, og for de enkelte, uheldigt for Administrationen, og for Rigsdagen. I tidligere Tider har der mindst været $\frac{1}{2}$ Menneskealder imellem Lønningsloves Revision, og det vilde derfor være naturligt, om man ogsaa her vilde komme ind paa en lignende Fremgangsmaade. Dermed skal jeg naturligvis ikke sige noget om, hvoryldt det er muligt paa et eller andet Punkt at foretage en Revision tidligere, men det forekommer mig, at det vilde være heldigt, om Udvalget satte sig dette til Opgave, at tilvejebringe en nogenlunde blivende Lønningslov.

Det foreliggende Forslag, som jo er fremgaaet af en Kommissions Behandling, er med Rette blevet rost fra forskellige Sider som et fortræffeligt Arbejde. Naturligvis skal man med Hensyn til Enkelthederne have et meget indgaaende Kendskab til Konstruktionen af de enkelte Etater for til fulde at kunne vurdere det, og det er der vel neppe nogen her i Tinget, der kan have. Nægtes kan det jo ikke, at rent i det ydre set er der nogle Mærkeligheder ved Forslaget, for det første naturligvis ved Sammenstillingen af de forskellige Grupper af Tjenestemænd under en fælles Lønningsklasse, og dernæst ved Ansættelsen af selve Lønningerne. Det kan jo ikke nægtes, at det ser noget besynderligt ud, at der f. Eks. i 8de Lønningsklasse er en saa mærkelig Begyndelsesløn, som 1,590 Kr. med en saa mærkelig Stigning af Alderstillægene som

paa 162 Kr. og en Slutløn paa 2,238 Kr. Af den Slags Mærkeligheder, som jo imidlertid kun ere mærkelige i det ydre, findes der adskillige i Lovforslaget, men som vel blot er en Folge af den store, og som man paa Forhaand skulde tro temmelig haabløse Opgave at tilvejebringe ensartede Lønningsforhold, og som man jo kan ændre, naar man en Gang senere kommer til en Revision af Loven.

I Anledning af, at der i vor Tid ansættes saa mange Kvinder under disse Etater, maa jeg maaske i Parentes indskyde, at naar man nu skal finde paa et nyt Navn for de ansatte, havde det været ganske rart, om man havde fundet et Ord, som bedre end Tjenestemænd kunde omfatte begge Køn; men det er jo muligt, at et saadant ikke findes. — det ny Navn er jo taget fra Sverige. Der ansættes altsaa nu kvindelige og mandlige Tjenestemænd i en og samme Stilling til samme Begyndelsesløn, og den ærede Finansminister gjorde gældende, da han forelagde Forslaget, at han havde gjort dette, fordi det samme Arbejde fortjente den samme Løn, hvem der end saa udførte det; en Forskel kommer først frem i Alderstillægene og dermed ogsaa i Slutlønnen. Jeg tror nu alligevel ikke, denne Betragtning ganske kan opretholdes, thi det vilde jo føre til, at Begyndelseslønnen var Betaling for Arbejdet, hvorimod Alderstillægene ikke ere nogen Betaling for Arbejdet. Men desuden er det jo i meget faa Tilfælde muligt at ansætte et bestemt Arbejde til en bestemt Betaling. Der er jo mange Forhold, der influere paa, hvad et Arbejde lønnes med, for Etaternes Vedkommende den mer eller mindre over- eller underordnede Stilling, de have i Etaten, vedkommendes sociale Stilling, dernæst ogsaa den Alder, i hvilken det kan ventes, at den paagældende overtager en Post, den Forsørgelsespligt, som det kan ventes, den paagældende paa dette Tidspunkt af sit Liv har, om han er ugift eller gift, paa hvilket Alderstrin han har sine Børn, og hvilke Pligter der i saa Henseende paahviler ham. Og hvorvel jeg selvfølgelig under de kvindelige Embedsmænd, hvad de kunne faa, finder jeg alligevel, at da Regelen jo dog er den, at det er de mandlige, som have Forsørgelsespligten, og en saadan kun i Undtagelsestilfælde falder paa de kvindelige, kunde man meget godt opretholde en Forskel der, thi selv om det ikke vilde være til Gavn for de kvindelige Embedsmænd, vilde det dog i allerhøjeste Grad være til Gavn for de Kvinder, som ere gifte med de mand-